

spáchání přestupku až do vydání nař. rozhodnutí ještě neuplynula. Neuznal-li žal. úřad promlčení trestního stíhání st-le, vydav proti němu nař. rozhodnutí, není možno žal. úřadu podle toho, co bylo uvedeno, vytýkati právem, že by jeho postup byl nezákonný.

Stížnost spatřuje nezákonnost nař. rozhodnutí dále také v tom, že st-l byl odsouzen pro přestupek zák. č. 37/1928 Sb., ačkoli duby, o něž jde, bez příslušného úředního povolení nedal káceti on, nýbrž kupci, kteří je od urbárské obce koupili, a byli tedy osobami, které měly právo těžiti dříví v cizím lese ve smyslu § 8 cit. zák. Jestliže tito kupci, nevyčkavše až dojde toto povolení, o které urbárská obec požádala, začali káceti, pak jednali oni proti předpisům tohoto zákona, nikoli st-l, byli za to odpovědni a měli býti potrestáni.

Těmito vývody popírá st-l, že mu lze přiřítati vinu na spáchání inkriminovaného přestupku subjektivně, vycházej z názoru, že podle cit. zákonného ustanovení trestní odpovědnost za přestupek ten postihuje kupce dříví. Námitka tato byla v podstatě obsažena také již v písemném provedení odvolání, kde bylo uvedeno, že uloženou pokutu 1000 Kč mají zaplatiti kupci. V tomto tvrzení, třeba nebylo dosti přesné a výrazné, nutno shledati přece jen postačitelně vyjádřenou námitku, že povinnost zaplatiti pokutu, tedy trestní odpovědnost za čin, pro který byla uložena, nepostihuje urbárskou obec, resp. st-le jako jejího předsedu, nýbrž kupce dříví. K této námitce nezaujal však žal. úřad v nař. rozhodnutí po stránce skutkové ani právní žádného stanoviska. Tímto nedostatkem znemožnil st-li řádnou obranu a nss-u odňal možnost, aby nař. rozhodnutí co do jeho zákonitosti bezpečně přezkoumal. Ježto pak řečená námitka s hlediska ustanovení § 8 zák. č. 37/1928 Sb., podle něhož subjekty přestupku proti jeho předpisům mohou býti jak majitelé lesů, tak i osoby, které mají právo těžiti dříví v cizím lese, není a priori tak zřejmě bezdůvodnou, aby mohla býti pominuta mlčením, nutno v tom, že žal. úřad se o ní nijak nevyslovil, shledati podstatnou vadu řízení ve smyslu § 6 zák. o ss.

Mimo to žal. úřad, který v nař. rozhodnutí převzal toliko zcela všeobecně znějící důvody první stolice, neuvedl, podle kterého ustanovení zák. č. 37/1928 Sb. jest také trestným majitel lesa, resp. jeho zástupce, který sám neprovádí těžbu dříví ve svém lese, nýbrž jen trpí, aby byla tam prováděna kupci dříví, ač k trestnosti činu musí i odvolací úřad hleděti vždy z povinnosti úřední (§ 204 odst. 2 č. 3 policejního trest. řádu). Nař. rozhodnutí neobsahuje dále žádných skutkových zjištění, ze kterých by vyplývalo, že provedená mýtní těžba spadala skutečně pod zákazy, vyslovené v §§ 3 nebo 4 cit. zák. Po této stránce jest odůvodnění nař. rozhodnutí neúplné a proto podstatně vadné z týchž důvodů, jež byly uvedeny již shora.

Č. 11.191.

Cesta. — Policejní právo trestní: Předpis §§ 10 a 23 zatímního silničního řádu pro říšské silnice na Moravě (vyhláška místodržitele ze 4. března 1892 č. 29 z. z. mor.), který podrobuje trestu po-

dle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z., nechá-li kdo povoz státi (bez dozoru) na silnici, je s hlediska § 111 úst. listiny kryt dvor. dekretem ze 7. března 1834 svazek 62 č. 37 sbírky pol. zák.

(Nález ze dne 4. dubna 1934 č. 6908.)

V ě c: Bedřich M. v M. proti zemskému úřadu v Brně o policejní přestupek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Mikulově z 5. října 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem § 10 vyhlášky mor. místodržitelství ze 4. března 1892 č. 29 z. z. a odsouzen podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. k pokutě 60 Kč, v případě nedobytnosti ke čtyřdennímu vězení. Podstata přestupku shledána byla v tom, že st-l dne 7. srpna 1931 o 5. hod. ranní nechal státi svůj osobní automobil před svým bytem na náměstí v M. v jízdní dráze státní silnice bez dozoru po 3 hodiny, čímž byl brzděn silniční provoz, zejména v době ruchu povstalého odbýváním týdenního trhu. St-l odebral se do svého bytu ke spánku, aniž se dále o svůj povoz staral.

Při výslechu, který předcházel tomuto nálezu, udal st-l, že v uvedený den vrátil se asi v pět hodin ráno z obchodní cesty, postavil vůz před dům a šel spat. Asi o půl sedmé byl městským strážníkem zbuzen a vyzván, aby vůz odstranil, protože překáží dopravě. Nevěděl prý, že se odbývá trh, vůz prý stává na uvedeném místě vždycky. — V odvolání proti trestnímu nálezu uváděl, že nemohl vůz dopravit do garáže, poněvadž ulice k této vedoucí byla uzavřena, dále, že doprava nemohla býti rušena, poněvadž jízdní dráha je nejméně 15 až 16 metrů široká. Po obou stranách bývají pravidelně postaveny stánky prodavačů, aniž doprava je tím rušena. Také není v M. prý určeno místo pro parkování vozů. Pro své tvrzení dovolával se svědectví městského strážníka Jana B. a svého zaměstnance Františka F., a navrhoval, aby dotazem u městského úřadu v M. bylo zjištěno, že ulice k jeho garáži vedoucí byla uzavřena, a že není určeno místo pro parkování vozů.

Zem. úřad v Brně zamítl odvolání nař. výměrem, protože skutková podstata přestupku jest prokázána z části doznáním obviněného a z části bezprostředním zjištěním a svědeckou výpovědí úředních orgánů.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažil nss toto:

St-l byl uznán vinným přestupkem § 10 vyhlášky mor. místodržitele ze 4. března 1892 č. 29 z. z. (zat. siln. řádu pro říšské silnice). V cit. šu jest stanoveno, že povozy bez příprěže nesmějí býti ponechány na silnici, a že vůz nesmí býti nechán bez dohledu, kdyby následkem nehody přece musel býti na silnici ponechán. Podle § 23 cit. siln. řádu trestají se přestupky předpisů tam obsažených, pokud nestihají se podle trest. zák., podle min. nař. ze dne 30. září 1857 č. 198 ř. z. trestem peněžitým nebo trestem na svobodě.

St-l uvádí, že podle § 111 ústavní listiny tresty mohou býti ukládány jenom na základě zákona, a že není zákonného předpisu, který by zakazoval pod trestem, aby majitel automobilu nechal stát svůj povoz před domem. Tu jest poznamenati, že st-l byl trestán pro přestupek § 10 cit. vyhlášky, která byla vydána, jak v ní výslovně se uvádí, na podkladě »zákonných předpisů«. Pokud jde o delikt, o němž zmíněný § uvedené vyhlášky jedná, jest shledati zákonný podklad v dekretu dvor. kanceláře ze 7. března 1834 sb. pol. zák. sv. 62, str. 84 č. 37, platném jak pro silnice erární tak pro silnice neerární. Tento dekret zakazuje z důvodu rušení neb ztížení pasáže stavěti vozy na silnici, jak za dne tak za času nočního. Trest pak byl st-li uložen podle min. nař. ze 30. září 1857 č. 198 ř. z., kteréžto nařízení, pocházející z dob absolutistických a vydané na podkladě cis. rozhodnutí, má platnost zákona. Oba tyto předpisy, jak dekret dvor. kanceláře ze 7. března 1834, tak min. nař. ze 30. září 1857, staly se podle zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. součástkami právního řádu Čsl. republiky, a jsou tedy dosud platnými předpisy zákonnými. Jest tedy tato výtka stížnosti bezdůvodná.

Č. 11.192.

Samospráva obecní. — Školství: I. * Ustanovení § 42 odst. 1—5 zák. č. 329/1921 Sb. vztahují se i na obecní přírážky pro rok 1921 a dřívější. — II. Kompetenční předpis § 5 zák. č. 77/1927 Sb. vztahuje se jen na přírážky k daním přímým, předepsané pro dobu po účinnosti tohoto zák. — III. Do kompetence finančního úřadu nespadá rozhodování o tom, zda poplatník je vůbec povinen platiti obecní přírážku a jakou sazbou. — IV. Poplatník nemá nároku na to, aby — zvýší-li se daňová základna nad částku předpokládanou při stanovení procenta obecních přírážek — přírážkové procento bylo dodatečně přiměřeně sníženo a poplatníku přeplacená přírážka vrácena.

(Nález ze dne 5. dubna 1934 č. 10.720/33.)

Prejudikatura: ad II: Boh. A 10.046/32, ad III: Boh. A 9788/32, ad IV: 5929/26.

Věc: Firma »Akciová společnost továren zrcadlového skla a uhelných dolů v Čechách, dříve firma Andreas Z.'s Sohn, representace v Praze« proti zemskému úřadu v Praze o dodatečný předpis obecní přírážky k účelům školským.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo v cestě instanční zamítnuto odvolání stěžující si společnosti, týkající se školní přírážky k státním daním za léta 1918 až 1920 ve výši 605.137 Kč 77 h.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost uplatňuje především, že za první úřední projev, zahajující řízení, jest považovati platební rozkaz obecního úřadu v H. z 21. května